

[Morten Lange.]

lig prisværdigt kulturelt initiativ, og som jeg er helt sikker på at de foreslåede ændringer vil gøre det endnu nemmere at komme i gang med. Det er især derfor, lovforslaget får en gunstig modtagelse af vort parti.

Som det vil forstås, er spørgsmålet om folkekirkens forhold ikke lige netop det, der står øverst på vort partis program; men det er en selvfølge, at vi, når det drejer sig om anliggender, som vedrører så mange af vore medborgere, må være interesseret i at få lovgivningen gjort så god som muligt. Vi vil også gerne deltage i de udvalgsforhandlinger, som måtte blive nødvendige.

Jeg er især glad for den ændring i loven, hvorefter udtrykket „gudelige forsamlinger“ udgår, idet jeg ellers med min sædvanlige logiske sans ville have sagt, at så måtte resten være ugudelige forsamlinger. Det ville være sørgeligt, om vi skulle være stemplet således. I fremtiden kan vi karakterisere folketinget som en ganske almindelig forsamling.

Bækgaard: Efter at jeg har gennemgået det foreliggende lovforslag, forekommer det mig, at der er gjort forsøg på at forenkle og forbedre loven, og det kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til.

Hvad § 1, nr. 1, angår, giver jeg den højtærede kirkeminister medhold i, at kaldskapellaner og hjælpepræster, der ved lov nr. 155 af 7. juni 1958 har opnået lønmæssig ligestilling med andre præster, også bør ligestilles med disse med hensyn til fri adgang til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, til de ligeledes i § 1 nævnte formål. Jeg regner med, at det antages, at den lønmæssige og brugsretlige ligestilling naturligvis ikke medfører tjenstlig ligestilling.

Det må også anses for rimeligt, at der i § 1, nr. 2, jfr. nr. 10 og 11, hjemles præsterne adgang til frit at kunne benytte kirkerne, også til ekstraordinære gudstjenester, der afviger fra den sædvanlige form. Der er ikke så få yngre præster af den højkirkelige observans, som især interesserer sig for en fornyelse af den kirkelige liturgi, og sådanne bestræbelser bør efter min opfattelse imødekommes af lovgivningen, idet en fornyelse af den art bedst og lempeligst vil kunne opnås gennem en slags forsøgsgudstjeneste.

Sådanne forsøg vil efter det foreliggende lovforslag være fuldt ud legale, og hvis de bestræbelser viser sig at have blivende livsværdi, mener jeg, at de senere kan være med til at bane sig vej til de ordinære gudstjenester.

Jeg finder det rigtigt, at den højtærede kirkeminister i § 1, nr. 22, særlig har bestræbt sig for at søge klarhed over omfanget af kirkebetjeningens pligt til vederlagsfri medvirken ved udførelse af kirkelige handlinger, thi netop på dette område tror jeg der hersker vildt kaos i sognene, især når den ny lønningslovs § 26 skal tages til efterretning. Det er let forståeligt, at Sammenslutningen af tjenestemandsansatte Kirkefunktionærer i Danmark har ønsket lovens § 21, stk. 3, formuleret sådan, at kirkebetjeningens pligt til at medvirke i tilfælde, hvor den kirkelige handling ikke udføres af en af sognets egne præster, søges begrænset således, at pligten kun gælder kirkelige handlinger, der udføres for personer fra sognet eller dermed ligestillede, men derimod ikke for folk uden for sognet, men altså inden for kommunen. Det kunne næsten se ud til, at det var lønningslovens § 26, der burde ændres, og ikke nærværende lovs § 21, idet man ikke kommer uden om, at man i § 26 i lønningsloven i nogen grad synes at have glemt, at der er noget, der hedder sognebevidsthed; men da det altså ikke er det, vi skal gribe til, vil jeg give ministeren ret i, at den foreslåede ændring af lovens § 21 bør fastholdes.

Til det nye punktum i lovens § 21, stk. 1, hvor der står: „Ligeledes har de pligt til at gøre tjeneste ved særlige gudstjenester, der afholdes af sognets egne præster“, mener jeg man må tilføje: „eller af andre på deres foranledning“, da udtrykket „afholdes af“ formentlig både betyder gudstjenester, de selv afholder, og gudstjenester, de selv foranlediger afholdt.

Til sidst vil jeg gerne gøre opmærksom på en lille sproglig ændring, som jeg tror man bør foretage. Det lille ord „eller“ i lovens § 21, stk. 1, 1. punktum, foran „andre årlig tilbagevendende lejligheder“ bør, da der ikke her er tale om nogen modsætning, men det drejer sig om et fuldstændig sideordnet led, erstattes med ordene „og ved“.